

Itthon-Otthon

Korán indul. Amióta csoportvezető lett ez nem fordult elő. Emberhiány. A pandémia sok mindent hozott. Eddig minden hétvégét otthon tölthetett. Közben megszületett a fia. Oké, a fiúk. Mindig rászól az asszony. Hat hónapos. Megpuszilja a pihés fejbűbot. Érdekes az az anyajegy a füle mögött. Csillag. Még alszik. Bezzeg, ha itthon maradna, már kukorékolna. Cici kell. Osztozniuk kell a ciciken is. Elmosolyodik. Dia. Egyenletesen emelkedik a válla. A ránc lefelé görbül. Halkan beteszi maga után az ajtót. Szép családi ház. Tíz év kamionozás. A háta belegörbült. A kerítés. Kovácsoltvas lesz. Egy ideje zsigerből csattannak a parancsok. Dia hat éve nem dolgozik. Jobb, ha otthon van. Tiszta udvar, rendes ház. Legalább nem akad meg több szem rajta. Az a csillag anyajegy nem megy ki a fejből. Amikor megismerkedtek még Dia is dolgozott. De a jót könnyű megszokni. Most csak az ő nyaka nyúlik. Még egy ideig.

Hosszabb útra megy. Tíz nap. Többet fizetnek. A kerítés ára. Jó lenne már egy nyugdíjas állás. A kamion várakozás nélkül suhan át a határon. Irány Szicília. Gyönyörű. Ott még a kék is más. A szürke autópályák kilométerei pörögnek a számlálón. Látni fogja a tengert. De régen volt! Még az építkezés előtt. Itt voltak nászúton. Belecsobbantak a felhőtlen kékségbe. Boldogok voltak. Mióta megszületett a fiúk, a házzal együtt közékük is épült egy fal. Sokszor idegennek érezte magát a saját házában. Igaz, az évek során a kamion lett a második otthona. Minden elérhető közelségben. Szája íze szerint. A kabin is sok mindent látott már. A sóhajokból könyvet tudna írni. A stopposok élettörténetét hallgatva, hálát adott az égnek, hogy neki ennyi minden megadatott. Ez is az asszony érdeme. Állandóan a fejéhez vágja. Bevillant ismét a csillagocska. Vajon az ő barna szemét örökölte? Most még kék. Mire hazaér. Talán.

Külföld. Érdekes világ. Örült, hogy kamionosnak állt. Csak elviszi a cuccot a megadott helyre, kirakja és irány haza. Aztán kezdődik minden előlről. Az autópályák mindenhol egyformák. A haverjai nem mind kamionosok. Ezek folyton panaszkodnak. Nem fogadják be, lenézik őket, jöttmentek, kiszolgáltatottak, egymás hegyén hátán alszanak a dolgozói szállásokon, diplomás segédmunkások. Neki jó. A saját kabinja az otthona. Pihenő időben azt csinál, amit akar. Jó, néha sokat kell dekkolni. Legalább bandáznak. Ők összetartanak. De a parkolók sem mindig biztonságosak. Eddig nem volt gáz. Nagydarab. Ki merne vele ujjat húzni? Azért voltak gyomorszorító helyzetek.

Szicília. Belecsobbant a kékségbe. Lebegett. Imádta. Az Etna tetején egy csillag alakú pamacsfelhő csücsült. Az üres kamion vidáman indult vissza. Az út visszafelé mindig rövidebb. Utolsó pihenő. Még kétszáz kilométer. Fáradt. Nagyon. Ez volt az utolsó út. Holnap kipiheni. Nyugisabb állást keres. A keze lecsúszik a kormányról. Feje koppan. A kamion saját táncát járja. Bevillant a csillag. Ott volt a szeme előtt. Végig. Mindenük meglesz. A kerítés is. Legyenek boldogok. A sötétség elnyeli utolsó szavait.